

[Finansministeren.]

Her må der simpelt hen være alle muligheder for at komme så nær til det, som jeg har forstået alle i virkeligheden er enige om: at vi skal kende disse forhold, at skattemyndighederne skal have disse oplysninger. Man kan diskutere, hvordan det skal gøres, hvad der er mest hensigtsmæssigt; det er, synes jeg, en fornuftig måde at tage det på, og jeg vil naturligvis gerne drøfte det på den linje i udvalget, ud fra synspunktet: hvad er rimeligt, hvad er fornuftigt, men ikke ud fra det synspunkt, at her trænger man ind i privatlivets fred. Det synspunkt kan jeg ikke anerkende. Der er jo ikke tale om, at her skal man ned i skrivebords-skuffen, som hr. Foged sagde, i et privat hjem. Det var jo sådan, man så billedet, da hr. Foged stod på talerstolen: den stille stue med skrivebordet, og så kommer skattevæsenet og hiver skuffen ud og ser, om der ligger nogle bankbøger eller hvad. Jeg ved ikke, om det var bevidst, det fik den drejning, men det er jo ikke rigtigt. Det, det drejer sig om her, er kontrol med virksomhedernes regnskaber, med de selvstændige erhvervsdrivendes regnskaber. Det drejer sig ikke om, at skattevæsenet skal kunne gå ind i hjemmene, det drejer sig altså ikke om den krænkelse af boligen, som bl. a. omtales i grundlovens § 72. Det drejer sig om, hvorvidt revisorerne har adgang til at se regnskaberne, og naturligvis bliver det efter aftale med virksomhederne, det er da givet. Man går jo ikke ind i en virksomhed, når der ingen er hjemme, som jeg tror hr. Foged også nævnte det. Det er jo ikke den slags uanmeldte besøg for at lave revision, man tænker på. Det, det drejer sig om, er at få det rigtige grundlag, og det kan man i visse tilfælde kun få, hvis man går ind i virksomheden og ser på regnskaberne. Man har jo, det må vi ikke glemme, et vist regnskabsmateriale hos skattemyndighederne, men det er ikke sikkert, at dette regnskabsmateriale er tilstrækkeligt, og derfor kan det være nødvendigt — og det kan også være nødvendigt af

andre grunde — at foretage stikprøvebesøg i virksomhederne. Jeg tror i øvrigt også, det vil have en præventiv virkning, sådan at man får bedre oplysninger fra de erhvervsdrivende, hvis man får denne beføjelse.

Det er heller ikke rigtigt, at det er noget nyt — det har også været sagt heroppefra. Vi har en bestemmelse i forvejen af nøjagtig samme ordlyd om politiets bistand, og den har stået i kontrolloven i en del år. Det, der er sket her, er, at man har sat disse ord ind i den pågældende paragraf, sådan at det helt klart skulle fremgå af loven, at i de tilfælde og kun i de tilfælde — og det vil naturligvis blive meget få tilfælde, hvor en erhvervsdrivende virkelig skulle sige til skattevæsenet: „I må ikke komme herind“ — skal man have politiets bistand.

Det er det samme, det drejer sig om i toldlovgivningen. Hvis en erhvervsdrivende virkelig skulle være så uvillig til et normalt samarbejde, at han siger: „I må ikke komme ind i min virksomhed“, så skal toldmyndighederne have den mulighed, at de kan komme ind ved politiets hjælp. Det drejer sig om disse ganske, ganske få tilfælde, hvor en eller anden kværlulant ikke vil have skattevæsenet til at se på de ting, som skattevæsenet har ret til efter lovgivningen; det skal man også have med i billedet. Der er altså ikke tale om, at nu vil man krænke privatlivets fred; der er tale om, at nu vil man have beføjelser til at kontrollere de selvstændige erhvervsdrivende, fordi man ikke har tilstrækkelig kontrol med dem.

Det bør heller ikke være sådan, at der ligger en sigtelse i, at skattevæsenet vil se regnskaberne, og det gør der i virkeligheden nu ved bestemmelsen om, at der skal være rimelig grund o.s.v. Jeg skal gerne indrømme, at denne bestemmelse lyder rimelig, men hvordan er det i praksis? Der er det sådan, har jeg forstået, at det, at der skal være rimelig grund, nærmest går i retning af, at der skal være svigagtige forhold; det kræves der altså i øjeblikket, for